

Nieprawdopodobne

Florian Śmieja z żoną Zofią z Poniątkowskich, fot. arch. F. Śmieji.

Florian Śmieja (*Mississauga, Kanada*)

ŻONA

Poślubiłem najwłaściwszą osobę,
wielki ze mnie szczęściarz, że mnie zechciała.
W szczytowym osiągnięciu mego życia
okazała się wspaniałą partnerką
i czułą matką czworga zdrowych dzieci.
Dożyłem kopy lat pod jej urokiem
więc się Budrysom wcale nie dziwuję.

ZAJĘCIA

Żona należała do wędrowniczek
i to harcerstwo już w niej pozostało.
Ćwiczy na sali trzy razy w tygodniu
i często chodzi na długie wędrówki.

Ja wtedy pozostając w domu, piszę,
na wiersze mienię kinetyczne ruchy.
Nasza współpraca ma cechy wzorowej.
Nie zawadzamy sobie w dyscyplinach:
Stale z małżonką chodzę na spacer,
ona niekiedy czyta to, co piszę.

POCHWAŁA LODÓWKI

Żona wyjeżdża na wczasy więc muszę
zaprzyjaźnić się intymniej z lodówką.
Ona mi będzie żywicielką, moją
spolegliwą chlebowawczynią, zawsze
gotową karmić głodomora z głębi

swych zimnych póltek, z hojnego spichlerza
życiodajnych fruktów, bochnów i serów
nabiału, wędlin, warzyw mrożonych.

Z doświadczenia chwałę dobroć lodówki,
istnej przechowalni cierpliwych mężów.

NIEPRAWDOPODOBNE

Te wręcz nieprawdopodobne sześćdziesiąt lat
wspólnie przeżytych wymagało szczęścia
i roztropnej tolerancji obu stron
przebaczenia i akceptacji błędów
wrozumiałości opartej mocno
na przyjętych zasadach pojmowanych

jako trwałe fundamenty pożycia

godnego i błogosławionego.

Kopa lat to nagroda za współbrzmienie

w społeczeństwie pogrążonym w rozdzwięku.

NIEZAWODNA

Dotąd to było „do widzenia, serwus

do następnego razu, see you later”.

Teraz już „żegnaj” kojarzy się smutniej.

Nie będzie już powtórek i nawrotów.

Pewne transakcje kończą się na amen

staje u kresu, co było pisane.

Już nie pomogą tu manipulacje:

siła wyższa poradzi sobie z knuciem

nawet w najlepszej intencji. Stanie się

to co stosowne i co oczywiste.

Bo śmierć jak dotąd bywa niezawodna.

